

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **M. A.**
státní příslušnost republika Uzbekistán
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, 739 51
Vyšní Lhoty 234
zastoupen Mgr. Tomášem Tillmannem, advokátem sídlem 703 00
Ostrava, Vrázova 1324/40

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlím 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2025 č.j. OAM-822/BA-BA03-ZA13-2025
o udělení mezinárodní ochrany

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje I.M.

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů. Žalobce namítal, že žalovaný neposoudil dostatečně podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, zejména jeho individuální situaci a celkovou aktuální bezpečnostní a politickou situaci v zemi původu. V žalobě zopakoval svůj azylový příběh o vyhrožování ze strany vedení státního statku kvůli pronajaté půdě. Na policii ani na jiné státní orgány se neobrátil. Prosil je o pomoc již při vyšetřování okolností požáru. Policisté jej však k tomu nechtěli vyslechnout. Žalobce uvedl, že pro vedení státního podniku je konkurentem, státní podnik má však konexe a moc. Na policii by se ani obrátit nemohl, protože ta by nadále stála při státním podniku a nijak by mu nepomohla. Kdyby projevil odpor vůči policii, hrozilo by mu umístění do psychiatrické nemocnice, což je v Uzbekistánu běžný postup, když se chce stát zbavit nepohodlných lidí. Ze země proto raději vycestoval. Báł se, že by jej byli tito lidé schopni i zabít a ublížit i jeho rodině. Na základě popsanych konfliktů je toho názoru, že by vnitřní přesídlení nic nevyřešilo. Žalobce v žalobě dále odkázal na informace ze zpráv organizace Human Rights Watch, Amnesty International a Ministerstva zahraničních věcí USA k celkovému stavu lidských práv v Uzbekistánu. K závěru žalovaného, že měl možnost obrátit se na policii, aby věc prošetřila, přičemž se odvolával na své zprávy, které uvádějí, že je v Uzbekistánu zřízena „horká linka“ pro takové případy a že se mohl obrátit i na nadřízený policejní orgán, který by postup podřízeného policejního orgánu přezkoumal, žalobce namítal, že zprávy, z nichž on vycházel a jejichž zdroje citoval v žalobě, hovoří opak o tom, jak policie v Uzbekistánu opravdu funguje. Žalovaný tak zřejmě čerpal ze zcela nerelevantních zdrojů. Citoval ze zprávy ze stránky Uzbek Forum for Human Rights, datované k 18. 9. 2025, která pojednává o případu farmářů, kteří se stali oběťmi nesmyslného a nezákonného násilí ze strany policie. Tento příběh žalobce v žalobě popsal a poznamenal, že není proto jasné, z čeho žalovaný dovodil, že policie v Uzbekistánu představuje fungující orgán státu, když volně dostupné zprávy uvádějí opak. Na jeho případ přiléhá rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 342/2020–49, z něhož žalobce v žalobě citoval.
2. Žalobce dále uvedl, že do země původu se vrátit nechce. Část farmy, kde měl uskladněné zemědělské výrobky, vyhořela. Požár někdo založil zcela úmyslně. Policie se věcí nechtěla zabývat. Událost ani řádně nezdokumentovala. Když při vyšetřování naznačil, že požár založil někdo od jeho konkurence, nechtěli se zabývat ani tímto argumentem. Neodvažoval se odporovat, neboť by se mohlo stát, že jej jako nepohodlného občana přemístí do psychiatrické nemocnice. Uzbecká policie je taktéž známá tím, že násilí používá zcela libovolně a státní zastupitelství takové postupy neřeší. Policie si tak může dělat, co chce, aniž by pro ni byla vyvozena případná trestní odpovědnost. Lidé ze státního podniku mu vyhrožovali tak, že jim raději odevzdal část svých nemovitostí, aby měl klid. Vydírání však neustalo ani tak. Proto se rozhodl v zájmu svého bezpečí vycestovat ze země. Znemožnil tak vyděračům, aby jej i nadále nutili k přepisu zbývajících nemovitostí do jejich vlastnictví. V nedávné době došlo k dalším incidentům, které svědčí o soustavném zájmu konkurence o jeho farmu. Jeho otec měl nehodu, někdo jej úmyslně vytlačil ze silnice. Před měsícem se někdo snažil dostat do jeho nemovitosti. Je přesvědčen, že k těmto událostem došlo ve spojení s letitým sporem. Nesouhlasí se závěrem žalovaného, že zde není souvislost s

událostmi, které jej donutily opustit zemi. S ohledem na tyto skutečnosti považuje návrat do země původu za nemožný. Hrozilo by mu nebezpečí vážné újmy. Konkurence mu zcela zjevně hodlá ublížit, aby mu mohli sebrat majetek. Nenechají jej v klidu žít a podnikat. Je zde dána vysoká pravděpodobnost, že by mu opět vyhrožovali či znova poškodili jeho majetek. Stát mu odmítá poskytnout ochranu, neboť ani policejní orgán nefunguje tak, jak má, „horká linka“ by mu zřejmě nepomohla.

3. Žalobce vyslovil přesvědčení, že splňuje podmínky minimálně pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, neboť je pravděpodobné, že by po návratu do domovské země mohl být vystaven mučení, nelidskému či ponižujícímu zacházení či trestání. Jsou u něho splněny všechny podmínky, zejména kvalifikační směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany. Žalobce přitom odkázal na čl. 15 písm. b) kvalifikační směrnice. Dle Evropského soudu pro lidská práva zacházení je považováno za „ponižující“, jestliže potupuje nebo pokořuje jednotlivce, neprokazuje dostatečnou úctu k jeho lidské důstojnosti nebo důstojnost snižuje či vyvolává pocity strachu, úzkosti nebo méněcennosti. Přitom postačuje, aby byla oběť ponížena ve svých vlastních očích, i když to tak ostatní nevnímají. Špatné zacházení nemusí být fyzické ESLP již několikrát shledal, že psychické násilí bylo nelidským nebo ponižujícím zacházením. Žalobce uvedl, že v jeho případě je tato podmínka naplněna z několika důvodů. Lidé ze státního podniku chtějí, aby jim zápisem převedl vlastnické právo k nemovitostem pro to, aby tohoto jednání dosáhli se doposud nebáli využít všemožných prostředků, podpálili mu část farmy, zastrašovali jej, vyhrožovali mu a v kontextu těchto situací zřejmě i plánovali ublížit jeho otci. Nad to je již zřejmé, že policie s jeho případem nechce mít nic dočinění. Těmto osobám proto nic nebrání v tom, aby ve svém chování vůči němu pokračovali. Rozhodl se raději ze země vycestovat, neboť měl strach o své zdraví a bezpečí. Chtěl tak ochránit i svou rodinu před případnou pomstou.
4. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, z něhož obsáhle citoval, stejně tak i z relevantní judikatury.
5. Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí podle § 65a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.), v mezích žalobních bodů. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. V souladu s ust. § 51 odst. 1, § 54 odst. 2 s.ř.s. soud rozhodl o žalobě bez nařízení jednání.
6. Ze správního spisu bylo zjištěno, že řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zahájeno žádostí žalobce ze dne 21. 7. 2025. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany, v rámci údajů k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany a v pohovoru žalobce uvedl, že nikdy nevyvíjel jakoukoliv politickou aktivitu, nebyl členem politické strany nebo skupiny. Je ženatý a má tři děti. Uzbekistán opustil dne 15. 2. 2023. Se zařizováním dokladů ani s vycestováním ze země neměl žádné problémy. Ve vlasti neměl problémy ani se státními nebo bezpečnostními orgány ani nebyl trestně stíhán. V Uzbekistánu žije jeho otec, sestra a bratr. Je s nimi v telefonickém kontaktu. Po příjezdu do České republiky žil u známých, nikde nepracoval, peníze na živobytí dostával od příbuzných a známých. K důvodům žádosti o Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

mezinárodní ochranu sdělil, že v Uzbekistánu měl velké skladové prostory, kde uchovával zemědělskou produkci. V roce 2017 mu neznámí lidé tento sklad podpálili. Měl tam uloženo 150 tun zemědělských produktů a vše mu shořelo. Po tomto požáru se na něho obrátil člověk, který měl na starosti zemědělskou výrobu v oblasti a začal naléhat, aby prodal část svých ploch a aby již neobnovoval sklad a místo toho tam postavil něco jiného. Tyto plochy obhospodařoval se svým otcem. Vzali si úvěr 200 000 USD na výsadbu, kterou chtěli zrealizovat. To se ale nelíbilo muži ze státního statku, proto došlo k tomu, že je mu a otci byla část půdy odebrána a zbyly jim z 20 hektarů jen čtyři. Tuto plochu pak obhospodařoval jeho otec. Žalobci začali vyhrožovat, že pokud nesplní požadavky nadřízených zemědělských orgánů bude mu odebrána další půda, nebo že může být otráven. Z tohoto důvodu se rozhodl odjet z Uzbekistánu. Bojí se, že by mohl být usmrcen a způsobit problémy i otci a dalším příbuzným. Výhrůžky začaly v roce 2019, jednalo se o pracovníky vedení státního statku, Vyhrožovali mu, že mu znemožní podnikání. S žádostí o pomoc se neobrátil ani na orgány státní správy, ani na policii, protože si uvědomoval, že pozice pracovníků vedení státního statku je v jejich regionu velmi silná a jejich kontakty s jinými státními orgány jsou velmi úzké. V současnosti žádné výhrůžky nedostává, protože opustil Uzbekistán. Má dojem, že pokud by se vrátil do vlasti, bude se situace opakovat. Na pozemcích, které vlastní, pracuje jeho otec a jeden příbuzný a je tam klid. Jeho otec s podnikáním problémy nemá, ale nedávno měl autonehodu. Nějaký řidič jej vytlačil ze silnice a jeho otec se domnívá, že to bylo způsobeno úmyslně. Co se týká dalších skutkových zjištění z pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, soud v podrobnostech odkazuje na odvodnění napadeného rozhodnutí, neboť tam uvedená skutková zjištění korespondují s obsahem správního spisu a jsou správná.

7. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce o mezinárodní ochranu je vyhrožování ze strany vedení státního statku kvůli pronajaté půdě.
8. Ve správním spise jsou založeny informace o zemi původu, ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Uzbekistánu. Žalovaný konkrétně vycházel z Informace OAMP: Uzbekistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 14. 3. 2025 a z Informace MZV ČR č. j. 108368-6/25-MZV/LPTP - činnost policie ve vztahu k ochraně práv občanů, ze dne 8. 4. 2025.
9. Dne 12. 9. 2025 byla v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu žalobci dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí výše uvedenými, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich využití. Žalobce svého práva využil, ale s podklady se podrobně seznamovat nechtěl. Nenavrhoval doplnění podkladů pro rozhodnutí, pouze sdělil, že k požáru skladových prostor došlo v roce 2015, nikoli v roce 2017. K tomu dále doplnil, že když došlo k požáru a vyhrožovali mu, že mu zapálí dům, přijela policie, zhodnotila příčinu v důsledku elektrického proudu a policisté nechtěli vyslechnout jeho důvody.
10. Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu, obstaral si dostatek informací potřebných k vydání rozhodnutí, shromážděné informace vycházejí z různých všeobecně respektovaných zdrojů, které jsou v těchto podkladech specifikovány (příkladmo Amnesty International, MZV USA, Freedom House, OSN, Human Rights Watch a mnohé další) a soud je proto považuje za zcela dostatečné a pro

posuzovanou věc relevantní. Žádné další důkazy navrhané žalobcem soud z důvodu nadbytečnosti neprovedl.

11. Krajský soud předně konstatuje, že jakkoli je smyslem práva azylu poskytnout žadateli ochranu, nejde o ochranu před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu; azyl jako právní institut je společně s doplňkovou ochranou jednou z forem mezinárodní ochrany, avšak není univerzálním nástrojem pro poskytování ochrany před bezprávním postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznávaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv se mohou jevit jako natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 125/2005-46).
12. Podle ustanovení § 12 zákona o azylu, zákona č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
13. Krajský soud souhlasí se závěrem žalovaného, že problémy, které žalobce měl ve vlasti, nemají jakoukoliv spojitost s politickou situací v zemi. Žalobce nikdy nebyl ani členem politické strany nebo hnutí a nevyvíjel ani jinou politickou činnost. Jeho problémy mají plynout z vyhrožování ze strany státního statku kvůli pronajaté půdě. Za situace, kdy žalobce ve své vlasti neuplatňoval svá politická práva a svobody, nemohl být tedy z tohoto důvodu ani pronásledován. Nelze proto dospět k závěru, že by žalobce byl v Uzbekistánu vystaven jednání, které lze označit za pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Stejně tak nelze dospět k závěru, že by žalobce ve vlasti mohl pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Jak výše uvedeno, žalobce vyznává islám, nebyl členem žádné politické strany či skupiny, nikdy nebyl veřejně činný, aktivní. Z jeho výpovědi vyplynulo, že ve vlasti nikdy neměl takové potíže s bezpečnostními složkami či jinými státními orgány, které by mohly být podřazeny pod důvody pro udělení azylu uvedené v § 12 písm. b) zákona o azylu. Se závěrem žalovaného, že v případě žalobce nelze dospět k závěru, že by mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti, soud souhlasí. Co se týká namítaného nezákonného postupu policie v souvislosti s požárem skladovacích prostor, které měl žalobce v nájmu od státního podniku, kdy policie dospěla k závěru, že viníka se nepodařilo najít a požár byl zřejmě důsledkem vyšší moci a nedorozumění, přičemž on si nedovolil postup policie rozporovat a snažil se naznačit, že celá událost vznikla kvůli konkurenčnímu boji a že policisté nechtěli o tom nic slyšet, pak za situace, kdy žalobce

neobrátil na nadřízené policejní složky, nestěžoval si na postup policie, nepožádal o ochranu jiné složky kompetentních orgánů, ačkoliv mu to právní řád v zemi původu umožňoval, jak plyne z podkladů pro rozhodnutí a na pomoc ze strany státu rezignoval, nelze případné nezákonné postupy určitých složek státní administrativy přičítat státním orgánům jako celku. Z Informace MZV ČR: Uzbekistán – činnost policie ve vztahu k ochraně práv občanů plyne, že v případě, že občan Uzbekistánu zhodnotí, že v jeho případě nepostupovala policie správně, má možnost se obrátit na nadřízený orgán policie. V této věci dokonce Ministerstvo vnitra Uzbekistánu zřídilo v „horkou linku“, kam se mohou občané v případě potřeby obracet. Podobnou „horkou linku“ má také vrchní soud či prokuratura, která má ve své kompetenci kontrolu dodržování zákonů ze strany státních i jiných orgánů. Poměrně intenzivně je také propagována možnost podat stížnost pomocí virtuální podatelny prezidenta republiky či jejích regionálních poboček. Kromě toho je také možnost se obrátit na kancelář ombudsmana v Uzbekistánu. Tvrzení žalobce, že projevil-li by odpor vůči policii, hrozilo by mu umístění do psychiatrické nemocnice a že to je běžný postup, když se chce stát zbavit nepohodlných lidí, nemají žádný racionální podklad.

14. Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje soud i neudělení azylu podle § 14 zákona o azylu, podle něhož, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu. Udělení humanitárního azylu je na volné úvaze správního orgánu, přičemž tuto volnou úvahu, tedy zda byl dán důvod hodný zvláštního zřetele, či nikoli, může soud přezkoumávat pouze z hlediska překročení případných mezí správního uvážení, resp. z hlediska případné libovůle ze strany správního orgánu. K humanitárnímu azylu se opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud například v rozhodnutí ve věci sp. zn. 2 Azs 8/2004, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ust. § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu, ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu, konec citace. Soud má za to, že žalovaný měl dostatek podkladů, včetně informací od samotného žalobce pro případné rozhodnutí o důvodnosti postupu ve smyslu § 14 zákona o azylu, s těmito podklady se v rámci své úvahy náležitě vypořádal, když otázku udělení humanitárního azylu hodnotil komplexně s přihlédnutím k rodinné, sociální a ekonomické situaci žalobce a v rámci správního uvážení nevybočil z mezí stanovených zákonem. Jeho rozhodnutí je v souladu i s dosavadní ustálenou judikaturou.
15. Tvrzené obavy žalobce z pronásledování soud neshledává opodstatněnými ani z hlediska podmínek pro udělení mezinárodní ochrany podle § 14a zákona o azylu, tedy doplňkové ochrany. Ta se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez

státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště (§ 14a odst. 1 zákona o azylu). Za vážnou újmu se považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky (§ 14a odst. 2 zákona o azylu).

16. Při hodnocení této otázky je nutno hodnotit stav současný, respektive stav k návratu žalobce do země původu s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 80/2007-87, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil, že pro zjištění okolností rozhodných pro udělení doplňkové ochrany je tedy určující doba případného návratu žadatele o azyl do jeho vlasti. Soud má za to, že správní orgán posoudil individuálně situaci žalobce na základě jeho tvrzení a tyto konfrontoval s informacemi získanými z různých zdrojů, které jsou součástí správního spisu a soud se s jeho závěry, na které v podrobnostech odkazuje, ztotožňuje. Pokud jde o tvrzení žalobce stran vyšetřování požáru skladovacích prostor, soud opakuje, že měl-li žalobce pochybnosti o průběhu vyšetřování, mohl využít právních nástrojů, které mu nabízí jeho domovská země. Je třeba zdůraznit, že pouze za situace, kdy žadatel o mezinárodní ochranu prokáže, že byl skutečně konkrétním mocenským orgánem pronásledován a že mu proti tomuto počínání nebyla poskytnuta ochrana jiným orgánem státu, u něhož se jí dovolával, lze uvažovat o udělení mezinárodní ochrany jiným státem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 479/2004-41). Soud má za to, že žalobce ani přesvědčivě neobjasnil, proč se na státní orgány se stížností na postup policejních orgánů, respektive hasičů, neobrátil. Pokud jde o žalobcem tvrzené incidenty, k nimž mělo dojít v době, kdy se v Uzbekistánu již nenacházel a kterým žalobce nepřímou přisuzoval možnou spojitost se svými problémy s vedením státního podniku, a sice vloupání do jeho domu v Uzbekistánu v srpnu 2025 a otcovu autonehodu, přičemž žalobce byl schopen k těmto událostem říct tolik o to, že neví, kdo se mu snažil dostat do domu a že jeho otec měl „dojem“, že ho někdo úmyslně vytlačil ze silnice, soud zastává názor, že se ze strany žalobce jedná o toliko ničím nepodložené spekulace. Případné vycestování žalobce po posouzení informací o zemi původu nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky České republiky. Protože se soud zcela ztotožňuje se závěry žalovaného, odkazuje v podrobnostech na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
17. Soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
18. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením nad rámec běžné úřední činnosti žádné další náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 13. ledna 2026

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně